

ENTREVISTA A

Patricia Donn

Ballarina de flamenc

Va néixer a Granollers el 1997 i, després d'estudiar a l'Escola de Flamenc Paca Garcia i de formar-se en dansa clàssica i contemporània i clàssic espanyol, va debutar al Teatre Principal de Barcelona amb només 16 anys. Ha ballat en nombrosos *tablaos* de la ciutat comtal i, com a solista, va debutar amb la companyia d'Amador Rojas amb només 21 anys. El 2022 va estrenar *Mujeres*, el seu primer espectacle en solitari, al Teatre Auditori Can Palots de Canovelles. I després d'una intensa gira per l'Amèrica Llatina, del 27 de juny al 2 de juliol debuta a Madrid, al Teatro EDP Gran Vía, amb el seu espectacle de ballet flamenc *Ángeles y demonios*, en companyia d'una desena de músics i ballarins excepcionals.

Patricia Donn ha estat guardonada amb el 2n Premi del II Concurs Flamenc de joves valors de Barcelona Amateur 2011 i el 1r Premi en el 5è Concurs Flamenc Tablao Las Carboneras 2018.

© CIRO ARAGONÉS BARRAL

Quan diries que neix la teva passió pel flamenc?

Jo diria que quan tenia quatre anys. A casa som de família andalusa. Els meus pares ja són catalans, però els meus avis són de Huelva i de Granada, i això ja marca molt. Quan et canten un fandango, et posen els toros o estan tot el dia *olé, olé...* Són coses que vius de petita, que no entens gaire, però que t'agraden.

I amb la meva millor amiga de l'escola, la Núria –que els seus pares també són de Jaén–, anàvem a la Casa d'Andalusia de Canovelles. Ho fèiem tot juntes i ens vam apuntar a sevillanes. El primer dia pensava, què és això de les sevillanes i el flamenc? Però em va encantar, vaig posar-me a ballar i em vaig aprendre la primera sevillana en un moment. Hi vaig connectar en un instant... Com m'agrada aquesta música, com em fa ballar i com em fa viure! I podria dir que fins ara.

Què és per a tu el flamenc?

És una forma de viure que representa un amagatall, un drenatge. Comences a ballar i, de sobte, surt alguna cosa i estires una mica del fil i... impressionant, acaba sent una obra com en el cas d'*Ángeles y demonios*. El flamenc és un lloc i una forma de viure de necessitat contínua.

Quina ha estat la teva formació artística?

Jo vaig començar amb dotze anys a l'Escola de Flamenc Paca Garcia de Cornellà de Llobregat,

Patricia Donn debuta a Madrid amb el seu espectacle de ballet flamenc *Ángeles y demonios*

“El flamenc fa vibrar, és un art i una cultura molt potent. És una forma de viure que representa un amagatall, un drenatge”

on vaig fer clàssic i molt de flamenc. La Paca es preocupava molt de portar grans figures i artistes com Eva Yerbabuena, Farruquito, La Lupi..., que venien per setmanes o a fer classes magistrals, i que han acabat sent els meus referents. També m'ha agradat molt el clàssic i el contemporani i admiro moltíssim Maurice Bèjart, Jorge Donn, Maya Plisetskaya... Sempre he intentat mimetitzar-me amb els seus moviments i portar-los al meu cos, a la dansa, no només al flamenc. Mai he anat a cap escola oficial o conservatori, però m'he preocupat d'anar a viure una temporada a Jerez, a Sevilla, a Madrid... per continuar formant-me.

Vas debutar amb només 16 anys al Teatre Principal de Barcelona.

A Barcelona, el que fèiem era flamenc, com un *tablao*, però més portat al teatre, una mica més mirat. Ballàvem tots els pals del flamenc i amb complements com la *bata de cola* o les castanyoles. Va ser el meu primer contracte i va representar un superentrenament.

A 21 anys estrenes al Teatre Auditori Can Palots el teu primer espectacle: *Mujeres*.

Mujeres es va fer a Can Palots, en un cicle d'Escena grAn en el marc del 8 de Març. Va ser una mena d'al·legoria de la dona, una commemoració de totes les dones que m'han

“L’art, la dansa i el flamenc, com l’esport, ens salven, i són un motiu per viure la vida amb alegria”

inspirat i que han marcat la meua vida, ja sigui Agatha Christie, Aretha Franklin...

Quan jo era petita no pensava que arribaria a ser artista. La vida m’ho ha portat, però mai ho havia arribat a pensar ni somiar. I és perquè no tenia referents. M’agradaria que, a partir d’aquesta entrevista, les escoles de Granollers diguessin: “Hi ha una noia que té vint-i-sis anys i pot viure del ball i de l’art!”

Has estat de gira per l’Amèrica Llatina?

Hem estat a Guatemala, a Costa Rica... Ha estat una experiència molt bonica. El flamenc fa vibrar, és un art i una cultura molt potent. Fora d’Espanya arriba a la gent i emociona moltíssim. Ha estat impressionant actuar en auditoris de mil persones que, en acabar, ens esperaven a fora, emocionadíssims, i ens demanaven quan hi tornariem per poder veure’ns de nou o fer classes amb mi. Fa pena que el flamenc no es valori prou a Espanya, i que s’hagi de creuar un oceà perquè es valori aquest art que ha estat declarat Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat.

Ara debutes a Madrid.

Estem del 27 de juny al 2 de juliol al Teatre EDP Gran Vía de Madrid. És un gran salt, no només per ser a Madrid, sinó perquè és una obra completa: té dansa, té drama, no té paraula, però té un fil conductor en dos actes, sense pausa. És un guió de Lucho Ferruzzo, que és el meu mànager i el guionista de l’obra. I hem comptat amb la composició musical de José Jiménez “El Viejin”, que ha fet obres emblemàtiques com *Rango*, per a Antonio Gades i Rafael Aguilar, o *Torero*, per a Antonio Canales, que són autèntiques bandes sonores del flamenc. Ell, igual que Lucho Ferruzzo, ja s’havia retirat i havia deixat de compondre, però aquest projecte els va emocionar moltíssim, el meu jo artístic, i ha estat un retorn *por todo lo alto*. A dalt de l’escenari estic acompanyada de grans ballarins i músics. Hi ha dansa contemporània, flamenc contemporani, flamenc *flamenc*. Hi ha música clàssica, música contemporània... I el flamenc, a l’espectacle *Ángeles y demonios*, és per celebrar la vida, per celebrar que aquest personatge ha sortit de la malaltia, del càncer, una celebració constant, una al·legoria a la vida, de viure la vida amb alegria.

“Fa pena que el flamenc no es valori prou a Espanya, i que s’hagi de creuar un oceà perquè es valori aquest art que ha estat declarat Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat”

Quins àngels i dimonis apareixen al teu espectacle?

Doncs podríem dir que d’àngels tenim els de la dissenyadora de vestuari, Juana Martín. És la primera dona gitana espanyola que ha estat convidada tres vegades a la passarel·la de moda de París, i és la persona que ens està dissenyant el vestuari dels àngels. I realment ha aconseguit portar l’àngel eteri a la terra, amb alta costura. Aquests àngels són els que m’ajuden, els que em donen l’impuls per viure, per aixecar-me de la cadira de rodes. I de dimonis, tenim el mal, la foscor, la malaltia, Lluçifer, la mort... *Ángeles y demonios* celebra la vida, celebra que aquest personatge ha superat la malaltia, el càncer... L’art, la dansa i el flamenc, com l’esport, ens salven, i són un motiu per viure la vida amb alegria. Jo vull ballar, jo vull tornar a posar-me les sabates i *tacnear*. És una al·legoria a la vida.

Et veurem aviat a Granollers?

Sens dubte, ja ho estem parlant i espero poder venir ben aviat. Em fa molta il·lusió poder portar aquesta obra, de tanta bellesa, a la meua ciutat natal.

Patricia Donn
actua al Teatre EDP
Gran Vía de Madrid
del 27 de juny al 2 de juliol,
amb el ballet flamenc
Ángeles y demonios